

матеріальної допомоги, сприянні їх професійній перепідготовці, створенні додаткових робочих місць для жінок);

— поліпшенні побутових умов життя, зміцненні родини, поліпшенні умов праці жінок, щоб завантаженість на роботі не заважала догляду за дітьми чи повноцінному відпочинку;

— вихованні жіночого, а не чоловічого типу поведінки;

— організаційному і матеріальному сприянні розвитку доступних більшості жінок форм проведення дозвілля;

— проведенні культурно-виховних заходів, спрямованих на підвищення етичної, трудової, естетичної і правової культури й т. ін.

Таким чином, проблеми попередження жіночої злочинності повинні вирішуватись у руслі боротьби зі злочинністю в цілому. Її основу повинні скласти економічний розвиток держави та політична стабілізація в ній, запровадження спеціальних програм (Державна програма боротьби з жіночою злочинністю в Україні), програм підтримки сім'ї, створення спеціальних фондів (Фонду допомоги жінкам). Також, ми переконані, що необхідним є прийняття Закону України «Про профілактику злочинів».

Література

1. Блага А. Б. Жіноча корислива насильницька злочинність в Україні: сучасний стан проблеми / А. Б. Блага // Вісник Луган. ін-ту внутр. справ МВС України. – 2000. – Вип. 1. – С. 216.

2. Запобігання правопорушенням в місцях позбавлення волі / за заг. ред. О. М. Джужи та О. Г. Колба. – Луцьк: ПП Іванюк В.П., 2010. – С. 32.

3. Кримінологія: навч. посіб. / за заг. ред. О. М. Джужи. – К.: Атіка, 2009. – С. 242.

4. Кулініч Н. А. Законодавчий захист від насильства в сім'ї / Н. А. Кулініч // Вісн. Львів.ін-ту внутр. справ. – Л., 2003. – Т. 2 – С. 244.

УДК 34:37:37.212.5(477)(043.2)

Шапенко Л.О., асистент,

Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ

ПРАВОВЕ ВИХОВАННЯ МОЛОДІ У СУЧАСНИХ УМОВАХ РЕФОРМУВАННЯ ОСВІТНЬОЇ СФЕРИ

Показником становлення правової державності виступає стан правової культури українського суспільства, яка, в свою чергу, визначається рівнем його правосвідомості, розвитком демократичних інститутів, здатних забезпечити соціально-правову активність громадян. Саме тому надзвичайно актуальним в наш час є створення ефективної системи формування правосвідомості населення, зокрема молоді, покликаної в

майбутньому визначати долю України.

Серед засобів формування правосвідомості у молодого покоління досить важливими є правове виховання та правова освіта. Адже сучасна освіта повинна продукувати індивідів, які могли б забезпечити економічне і культурне зростання держави, свідомих, суспільно активних громадян, конкурентоспроможних на європейському та світовому ринку праці. Правове ж виховання є саме тим чинником, що сприяє формуванню правової культури серед населення, без якої неможливо досягти належного рівня розвитку правової держави. Важливим є те, що правове навчання орієнтоване на формування таких умінь, які використовуються у щоденному житті молодшої людини: пошуку, первинному аналізі й використанні правової інформації; звернення до відповідних органів за кваліфікованою юридичною допомогою; аналізу норм законів з точки зору конкретних умов їх реалізації; вибору відповідних закону форм поведінки і дій в типових життєвих ситуаціях, врегульованих правом; визначення способів реалізації прав і свобод, а також захисту порушених прав; викладу та аргументації власної думки про події і явища з точки зору права.

Практика останнього десятиліття, а також правові реформи сьогодення свідчать про необхідність послідовної та різносторонньої наукової розробки і практичного вирішення проблем формування правової свідомості особистості стосовно сучасних змін в усіх сферах суспільного життя. Це пояснюється об'єктивними передумовами посилення ролі права в умовах перехідної правової системи, важливістю вдосконалення всього механізму правового регулювання суспільних відносин.

Законодавець відповідним чином реагує та впливає на дану ситуацію у сфері виховання та освіти. Зокрема, свідченням цього є прийняття нового Закону України «Про вищу освіту» 2014 р. та розробка проекту Закону України «Про освіту», який 06.10.2016 р. був прийнятий Верховною Радою України за основу. Необхідність таких змін на законодавчому рівні зумовлена розвитком та ускладненням освітніх відносин, важливістю регулювання яких визначила в системі права такого комплексного правового утворення, як освітнє право [1, с. 26]. Більшість нормативно-правових актів у сфері освіти стали основою правового регулювання освітньої діяльності в державі. Будучи відправною точкою молодіжної державної освітньої політики, вони одночасно передбачили виховні заходи, зокрема ті, які спрямовані на профілактику негативних проявів серед молоді.

Разом із тим слід відмітити, що аналізуючи стан вітчизняного законодавства у сфері освіти, нерідко можна відмітити брак чіткої правової термінології, в окремих випадках наявність суперечливих правових норм, нечіткість визначень повноважень органів влади у сфері

освіти тощо. Дослідження світоглядних передумов вітчизняної освітньої політики свідчить про наявність значної кількості законів та інших нормативно-правових документів щодо стратегій та програм виховання, зокрема правового, проте цей факт не дає підстав для безумовно позитивної оцінки сучасної виховної системи як національно орієнтованої, інноваційної і такої, що відповідає світовим вимогам і стандартам [2, с. 332-335].

Системі правового виховання на сучасному етапі розвитку притаманні певні недоліки, зокрема її декларативний характер, слабка методологічна база, недостатня увага до моральних та духовних основ виховних стратегій, порушення логіки прийняття документів [2, с. 336]. Тобто, сучасний стан правового виховання підростаючого покоління не лише не відповідає потребам сьогодення, але і викликає занепокоєння в силу недостатньої його ефективності. Так як накопичений в недалекому минулому позитивний досвід не знайшов в період реформ свого достатнього розвитку, а відсутність цілеспрямованої державної політики щодо формування правосвідомості населення знизило ефективність локальних правових заходів. В таких умовах правове виховання багато в чому стало носити лише формальний характер. Досить часто воно слугує лише способом залучення молоді до підготовки для вступу у ВНЗ, що забезпечує отримання юридичної професії, яка асоціюється у неповнолітніх з престижністю, можливістю мати високий соціальний та матеріальний статус.

В умовах реформування освітньої сфери слід відмітити формування системи варіативного правового навчання і правового виховання. Така ситуація призводить до існування різноманітних, нерідко суперечливих поглядів на сутність, зміст, структуру правового виховання, можливих форм, способів та методів його реалізації. В свою чергу, все це породжує виникнення протиріч в реалізації навчальних планів, проблем з визначенням навчальних курсів, забезпечення кадрового потенціалу системи тощо.

Для досягнення належного рівня правового виховання на сучасному етапі необхідно зауважити необхідність уточнення концепції організації правових діяльності держави. Визнаючи важливість та значення варіативності підходів до її реалізації, розвиток ініціативи педагогічних колективів, разом з тим потрібно пам'ятати про єдність правового простору України, необхідність послідовного приведення в життя принципу верховенства закону. Також, не применшуючи важливості європейської інтеграції, необхідно зазначити, що недооцінка культурної спадщини України може стати перепорою оптимізації системи освіти та якісної зміни правових процесів зокрема.

Література

1. Давидова Н. О. Місце освітнього права в правовій системі України / Н. О. Давидова // Проблеми та перспективи управління сучасною столичною школою: [матеріали регіональної науково-практичної конференції, м. Київ, 28 січня 2014 р.]. – К., 2014. – С. 22-27.

2. Кучина К. Удосконалення сучасної освітньої політики в Україні як умова функціонування системи освіти / К. Кучина // Науковий вісник Мелітопольського державного педагогічного університету. – 2014. – № 2 (13). – С. 331-338.

УДК 341.824:338.47 (043.2)

Бігус О.І., студентка,
Навчально-науковий Інститут економіки та менеджменту,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Зуєва В.О., к.п.н., доцент

ВЗАЄМОДІЯ ПРАВА ТА СОЦІАЛЬНИХ ЯВИЩ

Взаємодія права з такими суспільними явищами, як економіка, політика, мораль є очевидним, оскільки це закладено у самій його природі, адже історія виникнення держави і права зумовлена поділом первіснообщинного суспільства на соціальні групи, тобто соціально-економічним фактором. В кожній країні право і держава виникали в історичному та часовому контексті одночасно, прямо залежно одне від одного з урахуванням комплексу специфічних факторів – внутрішніх й зовнішніх соціально-економічних й політичних причин та потребою у регулюванні взаємовідносин і суперечностей. Задовільняти цю потребу призначене право.

Знання зв'язків права з суспільними явищами «мають бути складовою частиною світоглядних уявлень кожної людини, становлять теоретико-методологічний фундамент вироблення й використання вмінь та навичок практичної юридичної діяльності», зазначив академік доктор юридичних наук Рабінович П.М [1].

Економічний розвиток держави визначає, яким повинно бути право, і спонукає його забезпечити важелі оцінювання, управління та регулювання складових цього явища: тривалість робочого часу, розмір заробітної плати і пенсій, соціальних виплат, оподаткування, наповнення і використання фондів, тощо. І відповідно правовому зворотному зв'язку забезпечує економіку своєю нормативною базою.

Держава реалізує свою політику завдяки загальносоціальним функціям права: гуманістичній – захищає права і свободи людини; організаторській – регулює правовідносини між різними суб'єктами суспільного життя; управлінській – керує суспільними відносинами;